

**En
Nye Viise,
Hvorudi med Bedrøvelse beskri-
ves den forskrækkelige Ildebrand,
som opkom i Skibet
Den gode Hensigt,
Som var bestemt til Ost-Indien, men
laae indfrosset paa Kiøbenhavns Rehd? inden
for Tre Kroner, hvor det brændte om Natten
til den 28de Februarii 1780, og samme Dags
Formiddag Klokken halvgaaen 10 Slet sprang
med et tornende Knald af det antændte Krud,
i dets Krudtkammer, og i det samme sank,
hvorved mange af den paa Iisen sig befindende
mængde Tilskuere ved dette beklagelige Syn
paa en ynkelig Maade omkom, og mange
andre bleve qvæstede og lemlæstede.**

**Meget ynkelig og uforglemmelig
for alle Søfarende.**

**Synges som:
Og ingen kan tænke, og ingen kan troe.**

Trykt i samme Aar.

En større Forskrækkelse, Jammer, og Nød
End naar den fortærende Lue,
En Søemand paa Vandet med Angest og Død,
Hvorfra er ey Redning, vil true.
Paa Kiøbenhavns Rehd?,
Hvor vi laae i Fred,

Kom Ild løs, hvorved vi maae grue.

2.

Der den gode Hensigt, udrustet og ladet,
Med dyrebar Ladning og Sager,
Laae fast udi Iisen, da i mørke Nat
Man Ild løs i samme opdager.
Strax alt stod i Brand,
Og samtlige Mand
Fra Borde derpaa Flugten tager.

3.

Det var ikke mueligt at redde en Psalt?,
Man søgte kun Livet at bierge;
Thi Ilden nu brændte med saadan Gevalt,
At ingen den kunde afværge.
Nu Bønner de gjør,
Som pleyede før
At tordne og gale og sværge.

4.

O Søemand! Betænk det, glem aldrig den Skræk,
Som denne Elendighed voldte.
Og du, som tør bande saa ryggesløst væk,
her du dog af Angest opholdte.
Hver Hænderne vreed,
Var Ilde besked,
Der var ikke Redning at haabe.

5.

Det deylige, sterke og nyebygde Skib;
O ynkelig nok paa at tænke!

O græsselig Lue! du det ey angreb!
Du tusinde Hierter vil krænke.
Men Vandflod og Ild
Er rasende vild,
Vil ingen Barmhertighed skiænke.

6.

Det første Gang skulde paa Reyse nu gaae,
Og hen til Ostiendien (sic.) fare.
Den hensigt var god; men det maatte ey faae
Den Lykke. O hvo kan sig bare,
Som Ulykken saae,
Og tænker derpaa,
Den Jammer med Suk at besvare.

7.

Der Ordre blev givet, at skyde i Sænk
Den kostbare stolte Fregatte;
Thi mange fleer Skib stod Fare.
O tænk! Man Ordren i Verk ogsaa satte.
Vor Chinafahrskiød,
For yderste Nød
At værges af; Luen at maatte.

8.

Hensigten var denne, den gode Hensigt,
at faae ved Grundskud til at synke.
Kanoner og Kugler og gjorde sin Pligt,
Og man hørde alle at ynke
Den kostbare Skat,
Som her blev tilsat.
Jo, det var nok billigt at klynke.

9.

I Kiøbenhavn hørdes om Natten de Skud,
Og Ildebrand raabtes paa Gaden.
Til Toldboden derpaa der ilede ud
Mangfoldige Folk der fra Staden,
Og mange man saae
Paa Iisen at gaae,
Bedrøvede fleere end glade.

10.

Nysgjerrige Mængde! hvor iler du hen?
Hvad har du paa Iisen at giøre?
Krudt er i Fregatten, og Ild er i den,
Vil du da Advarsel ey høre?
De vende ey om.
Ney, fleere der kom.
Hvad Skade vil det med sig føre.

11.

Nu bliver det Dag, og det brænder endda,
Nu vil det vist længe ey vare
Før Skibet vil springe. O! gaaer dog derfra,
Om I ey vil Døden erfare.
Kun Kloge er faa
Tilbage at gaae.
De andre vil see dette Rare.

12.

Ja, seer kun Nysgjerrige! Klokken er Ni.
Nu naaer Ilden Krudet paa Timen.
Nu sprang det! – ach Himmel – nu er det forbi,

Hvor mange har nu maat besvime?

Hvor mangel en død

Ved det fæle Stød,

Og druknede den samme Time!

13.

Nu kom de forskrækkede gaaende hiem,

Og somme kom baarne af andre,

De til Hospitalet at læges, kom frem

Som ey meere selv kunde vandre,

En Arm, en sin Fod

Paa Iisen forlod,

Og mange kom der fra hverandre.

14.

Saa stor og almindelig Nøden var der.

Men Havet de Døde kan spørge:

Hvi vilde Nysgierrighed komme saa nær?

Hvad havde I der at besørge,

Langt andet det var

Med dennem som har

Paa Stedet havt noget at gjøre.

15.

Imidlertid er det dog sørgeligt nok,

Og tungt for dem, som sine savne,

At af saadan talrig udvandrende Flok,

Hvor intet de dog kunde gavne,

Saa mange derved

Kom til den Fortred,

At Medynk dem maatte omfavne.

16.

Vi mindes ved dette vor Faste i Fior,
Hvad Skade da Krudtaarnet gjorde.
Man saae det med Smerte, og veed den var stor,
Men takket den høyeste vorde,
Den større ey blev.
Hvad denne bortrev,
Vel mueligt langt meer være torde.

17.

Krudtaarnet i Fior og Fregatten i Aar!
Her Tønder Guld slugtes af Havet!
Saa sørgeligt Minde, som dette, forgaaer
Med Guds hielp, og bliver begravet;
Men vil have Tiid,
Og bruges vil Fliid,
Før Tab blir til Rigdomme stavet?

18.

Vi takke bør Herren, som Ilden forbød,
De øvrige Skibe at ramme,
at vi ey saae større og gyselig Nød.
Ved udbrud mod Floden af Flamme.
GUds Miskundhed nu
Vi komme ihu
Og hannem vil priise for samme.

19.

Gud give Velsignelse til al vor Fliid,
Vor handel og Søefart forfremme!
Naar vi herefter anvende vor Tid,
Saa skulle vi Tabet forglemme.

Det ønsker enhver
Som Kongen har kier,
Og elsker sit Fædreland hiemme.